Το δείπνο του Μεραρχου

(Από τὸ σημειωματάριον ἑνὸς ἐφέδρου)

Ο στρατὸς εἶχε ξεχυθεῖ πέραν τῆς Κορυτσᾶς, εἰς τὴν γυμνήν, τὴν πτωχὴν καὶ κατακιονισμένην Κολωνιαν τῆς Ἠπείρου.

Ἐκρύωνε, ἐπεινοῦσε, ὑπέφερε καὶ οὔτε στέγη ἐφαίνετο πουθενά, οὔτε καπνὸς ἀναθρώσκων, οὔτε λιλημα πετεινοῦ ἠκούετο, οὔτε γαύγισμα σκύλου, οὔτε ἰδέα κἂν χωριοῦ, οὔτε ψυχὴ ἀνθρώπου.

Μια λευκὴ καὶ νεκροφάνεια, κυματιζομένη ἀπὸ τὰς ἀνωμαλίας τοῦ ἐδάφους καὶ τῶν βουνῶν τ' ἀνεβοκατεβάσματα...

Ἔτσι ὁ λόχος ἀναγκάστηκε νὰ κατασκηνώσῃ σὲ μιὰ ρεματιὰ κοντά, ποὺ σχηματιζότανε κάποιο «ἀπάγγιο», ὄπίσω εἰς τὰ χιόνια.

Οἱ ἄνδρες πεινοῦσαν καὶ τουρτούριζαν καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ χορτοπηδοῦσαν γιὰ νὰ ζεσταθοῦν. Ἡ νύχτα ἔπεφτε βαρειά, μολυβένια καὶ θανατερή. Νύχτα κρύα καὶ ἀπελπιστική, ποὺ νόμιζε κανεὶς ὅτι θὰ πλάκωνε γιὰ πάντα τὸν στρατὸ καὶ θὰ τὸν ἔθαφτε στὸ μαῦρο πέρασμά της...

Ὁ λοχαγός, ἕνας κοντός, σπιθαματος, μὲ πλατὺ πρόσωπο καὶ χοντρὸ κεφάλι, τὸν ὁποῖον οἱ στρατιῶτες εἶχαν κάνει «αἴνιγμα»:

«Κοντὸς—κοντὸς πολληκαρᾶ;
καὶ πλάκα τὸ κεφάλι».

Τί εἶνε;

— Ὁ λοχαγός!

Ἐκάλεσε κοντά του τὸν ἐπιλοχία.

—Πάρε, τοῦ εἶπε, 10—15 ἄνδρες καὶ κάμε γύρω ἐδῶ μιὰ «παγανιὰ» μὴ βρῆς χωριὸ καὶ φᾶμε τίποτα, γιατὶ θὰ πεθάνουμε ἀπὸ τὴν πεῖνα ἀπόψε!...

Εἶχε νυκτώσει γιὰ καλά, σκοτάδι πίσσα, καὶ ἡ ζαλίζουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, τοῦ χιονιοῦ θαμπορεγγιά.

Ἐπὶ δυὸ ὧρες τὸ ἀπόσπασμα ἀνίχνευε πρὸς ἐξεύρεσιν χωριοῦ, πρὸς ἀνακαλύψιν ζωῆς, εἰς τὴν παγωμένην ἐκείνην ἔκτασιν, τὴν νεκράν, τὴν βουβὴν καὶ ἀκίνητον. Εἰς μάτην ὅμως!

Ἔξαφνα κάποιος Ρουμελιώτης φωνάξας σταματᾶ καὶ κοπιδιὰ εἰς τὸν τόπο του. ἐπιάθηκε ἀπόσταση καὶ κράξησε καὶ τοὺς ἄλλους:

— Σούτ! Σούτ! Σιωπή! Κ' ἔδειξε πέρα πρὸς τὸ σκοτεινὸ τὸ βάθος.

Τίποτε δὲν ἐφαίνετο. ἀλλὰ ἕνας ὑπόκωφος θόρυβος ἠκούετο σὰν κάτι τὸ βαρὺ νὰ πατοῦσε εἰς τὸ χιόνι.

— Ἀγρίμια θὰ εἶνε, εἶπεν ὁ ἐπιλοχίας, νομίσας ὅτι θὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν λύκοι.

— Ὄχι, εἶπεν ὁ Ρουμελιώτης, ἄνθρωποι βαδίζουνε.

Κ' ἄνθρωποι ἦταν πράγματι. Ἕνας μαῦρος ὄγκος ἀνθρώπων μὲ ζῶα φορτωμένα, ποὺ βάδιζαν ἀπάνω τους, σιωπηλοί, βιαστικοί, σὰν ψυχὲς τοῦ σκότους καὶ τῆς ἐρημιᾶς.

— Ἄλτ! τί, εἶ;

— Ἄνθρωποι καλοί, ἠκούσθη μιὰ ἀπάντησις.

Ἐστάλη ἕνας δεκανεὺς καὶ πέντε στρατιῶται μὲ προτεταμένα ὅπλα νὰ τοὺς... «ἐξερευνήσουν».

— Κύρ ἐπιλοχία! Κύρ ἐπιλοχία! Ἠκούσθη κραζων σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ δεκανεύς.

— Τί εἶνε βρέ; Ποῖος εἶνε;

— Οἱ μάγοι μὲ τὰ δῶρα!

— Ἦταν πράγματι μια ἐπιτροπὴ κατοίκων τοῦ πλησιεστέρου τουρκικοῦ χωριοῦ, κομίζουσα τρόφιμα, γλυκά, χαλβάδες καὶ σεμπέτια, δῶρα καὶ λιχουδιές, κότες ψητές, πῆτιες καὶ ἄρτους, ζεστούς, λαχταριστούς, πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ προελαύνοντος ἑλληνικοῦ στρατοῦ.

— Δῶρα γιὰ τὸν Μέραρχο!...

— Γιὰ ποιὸν μέραρχο μωρε!

— Τὸν πρῶτο ποὺ θὰ βροῦνε μπροστά τους;...

***

Σὲ λίγο ἡ πολύτιμος συνοδεία ὡδηγεῖτο εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ λοχαγοῦ. Ὁ μέραρχος εἶχε κατασκηνώσει μισὴ ὥρα παραπέρα ἀπὸ ἐκεῖ.

Ὁ ἐπιλοχίας προέτρεξε καὶ ἔπεσε τὸν λοχαγό.

— Κύρ λοχαγέ! Κύρ λοχαγέ! Πρέπει νὰ γείνῃς Μέραρχος!

— Τρελλάθηκες, ἐπιλοχία!

Τοῦ ἐξήγησεν ὅμως ἀμέσως τί συμβαίνει.

— Πρέπει νὰ παρουσιασθῇς ὡς Μέραρχος, γιὰ νὰ κρατήσουμε ἡμεῖς τὰ δῶρα.

Ἐπειδὴ ὅ ὡς εἶχαν κοντός, γιὰ νὰ φαντάξῃ, τὸν ἀνέβασαν ἀπάνω σὲ μιὰ κάσα φυσιγγίων, τὸν τυλίξαν μὲ μανδύες, καὶ τὸ μεγάλο καὶ πλατὺ κεφάλι του, ἐφάνταζε σὰν ἕνας γίγαντας ἀρχηγὸς τοῦ νικητοῦ στρατοῦ, τεράστιος, στὸ ὕψος καὶ τὴν ἔκτασιν, Τίτυν ποὺ σάρωσε τὸ τουρκικὸ «ἀσκέρι» καὶ ἠθύνετο καὶ τὰ βουνὰ νὰ ἐπιπεδώσῃ καὶ νὰ τραντάξῃ τὴ γῆ!

Οἱ Τοῦρκοι μόλις εἶδαν τὸν θηριώδη μέραρχο, κατεπλάγησαν καὶ πέσαν καὶ τὸν προσκύνησαν. Ἐκεῖνος δὲν ἐκινεῖτο καὶ ἀπὸ καιμάρι, σὰν Μέραρχος ποὺ ἦταν, ἀλλὰ πρὸ παντὸς γιὰ νὰ μὴν πέσουν οἱ μανδύες καὶ ἀποκαλυφθῇ καὶ τὸ ..κοσσόνι καὶ ἡ ἀλήθεια...

Οἱ Τοῦρκοι προσέφερον τὰ πλούσια καὶ ἄπειρα δῶρα τοῦ χωρίου καὶ, ὑποκλιθέντες πάλιν, ἀπῆλθον κατάπληκτοι καὶ ἀποσβολωμένοι!...

— Μωρὲ τί φοβεροὶ ποὺ εἶν' οἱ πασσάδες τῶν Γιουνάνιδων!...

Στὸ λόχο ἐπιβολοῦθησε γλέντι καὶ φαΐ ὡς τὸ πρωΐ εἰς ὑγείαν τῶν «δυὸ Μεράρχων» τοῦ στρατοῦ, τοῦ ψεύτικου, ὁ ὁποῖος μικρὸς τὸ δέμας, στὸ φαΐ εἶχε μεταβληθῆ εἰς Ἠρώδη θηριώδη, καὶ τοῦ ἀληθινοῦ. ὅταν ὁ ἀνθυπασπιστὴς ἀνέκραξε:

— Μωρὲ παιδιά, τὸ ξέρετε πώς εἶνε αὔριο Χριστούγεννα;...

Λοχάρισαν τὶς μέρες καὶ βρῆκαν τὴ γιορτή.

Καλὴν ἑστέριν, βρὲ παιδιά
κι' ἂν εἶνε ὁ Χριστός σας
λίγο μεζὲ νὰ στείλετε
καὶ εἰς τὸν... Μέραρχό σας!

Καὶ συνάξαντες τὰ περισσεύματα τῆς τραπέζης τὰ στείλανε εἰς τὴν κατασκήνωση ποὺ βρίσκονταν ὁ Μέραρχος καὶ οἱ ἐπιτελεῖς του.

— Καλὰ Χριστούγεννα, νὰ τοῦ πῆτε, εἶπεν ὁ ψεύτικος μέραρχος σιου, στρατιῶτες. Πέστε του ἀκόμα πῶς τὰ στέλλει ὁ λοχαγὸς ὁ Τάδες... Κι' ὅν σᾶς ρωτήσῃ ποῦ τὰ βρήκαμε, πέστε του: «Αὐτὸς νὰ γευμίσῃ τὴν παρουσιαμένη του καὶ ὅλοι οἱ ἄνδρες θὰ... χορτάσουν!...»

Σταμ. Σταμ.

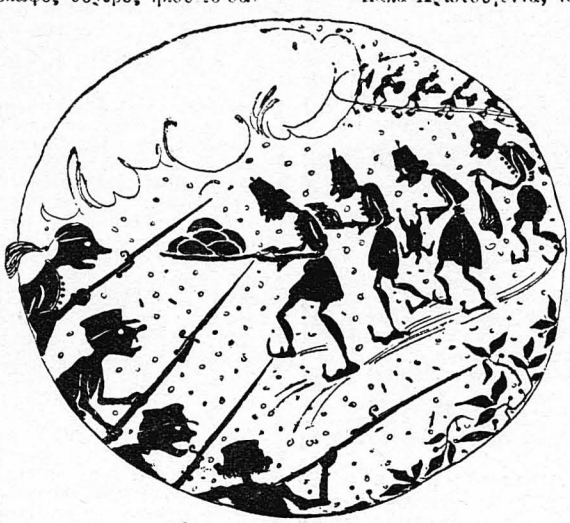

Οἱ μάγοι με τὰ δῶρα.

ΤΟ ΑΝΑΣΤΗΣΙΑ ΚΑΙ Η ΜΕΓΑΛΟΦΥΙΑ

Τὸ ἀνάστημα καὶ τὸ πάχος δὲν παίζουν κανένα ρόλο στὴ μεγαλοφυΐα. Ὁ Πετράρχης, ὁ Γκαῖτε καὶ ὁ Τέννυσον ἦσαν πολὺ ὑψηλοί. Ἡ Ἀγγλίς μυθιστοριογράφος, Γεωργία Ἐλλιοτ καὶ ὁ Ἄγγλος ποιητὴς Σουϊνμπὸρν ἦταν πολὺ κοντοί.

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ, ὁ Ρενὰν καὶ ὁ Ρουσσὶνι ἦσαν ψηλοί. Ὁ Καϊπλερ, ὁ Πασκὰλ καὶ ὁ Βολταῖρος ἦσαν ἰσχνόστατοι.

Ἐπὶ ὁ ὄγκος ὅμως τοῦ ἐγκεφάλου δὲν παίζει κανένα ρόλον εἰς τὴν μεγαλοφυΐαν. Ὁ Πετράρχης εἶχε ὀγκωδέστατον ἐγκέφαλον, καὶ ὁ μέγας χημικὸς Λέβιμπιχ πολὺ μικρόν.

Ὁ κ. Ἀδώφος

ΤΑΛΕΞΥΠΝΑΚΙΑ ΤΑΚΟΥΤΑ

— Καθώς πήγαινα στὸ δρόμο μου μοῦ ρίχτηκαν δυὸ τρεῖς λωποδύται. Εὐτυχῶς βιαστοῦμε ἐτίνω μου τὸ πιστόλι μου...

— Καὶ λοιπόν;

—Ἔ, λοιπόν... μοῦ τὸ ἔπῆραν καὶ ἔφυγαν εὐχαριστημένοι.